

Ηρόδοτος
4-3-34
Θράκη

Του καθηγητού κ. Ι. Μαγκριώτη

3

«Ο πολιτισμός δ' αὐτὸς ἀνεπτύχθη παρά τοις Θραξίν ἑνεκα τῆς ἐπικοινωνίας αὐτῶν μετὰ λαῶν προηγμένων ἐν τῷ πολιτισμῷ. Εἰνε ἱστορικός ἀποδεικνύμενον, ὅτι οἱ παρὰ τὸν Δούναριν κατοικοῦντες καὶ πέραν οἱ μέχρι τῆς Ἑλβετίας ἐκτεινόμενοι λαοί, διὰ τῆς Θράκης κατὰ ἑρπᾶν εὐρίσκοντο εἰς ἀδιαιρέτητα κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους συναλλάγειν μετὰ τὴν κατοικῶν τὴν πρὸς τὸ Αἰγαῖον ἀκτὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς Κρήτης. Ἐχρησίμευε δηλαδὴ ἡ Θράκη ὡς ἐμπορικὴ ὁδός, δι' ἧς μετεβιβάζοντο ἀμοιβαίως τὰ προϊόντα τῶν μεσημβρινῶν τούτων μερῶν πρὸς τὰ βόρεια καὶ τανάποδιν. Οἱ δὲ Θράκες οἱ ὅποιοι ἐξυπηρετοῦν τοὺς πολιτισμοὺς καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν λαῶν τούτων, τῶν προηγμένων ἦδη ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ μετὰ τῶν προϊόντων να δέχονται καὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μυκηναϊκοῦ, τοῦ κυκλαδικοῦ καὶ τοῦ κρητικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ πολιτισμὸς ὁμοῦς οὗτος τῶν ἀρχαίων Θρακῶν ἀντὶ τὰς προαίτας· καὶ εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας· ἀνέρχεται, ἐνός, ποταμοῦ πρὸς τὴν ἱστορικὴν περίοδον, τὸν αὐτὸν παρατηρεῖται, ὅτι ἔμεινε στάσιμος καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας οἱ κάτοικοι ἐπανεπέσαν εἰς τὴν βαρβαρικὴν κατάστασιν. Τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀντιθέσεως αὐτῆς δίδει ὁ Helbig λέ-

γων ὅτι οἱ παλαιοὶ τῶν Θρακῶν πολιτισμὸς ὠφέλιτος εἰς τὴν ἐπίδρασιν λαῶν πεπολιτισμένων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπεκινούνουν οἱ Θράκες. Μετὰ τὸν ἀποικισμὸν ὁμοῦς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς θρακικὰς ἀκτὰς καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν τῶν Φοινίκων, ἐπειδὴ ἀπεκόπη ἡ ἐπικοινωνία τῶν Θρακῶν πρὸς τοὺς πεπολιτισμένους ἐκείνους λαοὺς ἀπαχώρησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ σιγά-σιγά ἐπανεπέσαν εἰς τὴν βαρβαρικότητα ἐνῶ οἱ παρ' αὐτοῦ λαβόντες τὸν πολιτισμὸν Ἑλλήνες προήγοντο ἀλματωδῶς.

Ἔτερος ἱστορικός ἀποδίδει τὴν κατάπτωσιν τοῦ μεγάλου τούτου ἐθνικοῦ καὶ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους καὶ τὴν σὺν τῷ χρόνῳ ἀποθρίψωσιν αὐτοῦ εἰς πολιτικὰ ἀναμαλίας. Ἀναλογίας τινὰς πρὸς τὸ φαινόμενον τοῦτο εὐρίσκει τις ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἰρλανδῶν, οἱ ὅποιοι ἔλλαττον εἶχον πολὺ ἀνώτερον πολιτισμὸν τοῦ σημερινοῦ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἀράβων, τῶν Ἰσπανῶν, Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων, Περσῶν κλπ. Ἡ κατάπτωσις δ' αὕτη τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας Θρακῶν ἐφῆσεν εἰς τοιοῦτον ταπεινὸν σημεῖον ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως κατὰ τοὺς ὑπέρους χρόνους, ὥστε δὲν ἤδυναν νὰ ἀριθμήσουν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους πλέον τῶν τεσσάρων. Ὀμόνον δ' ἀριθμοῖσι τῶν Θρακῶν γένος τι εἰς τέτταρα διὰ τὸ ὥσπερ τὰ παῖδια μὴ δύνασθαι μνημονεύειν ἐπὶ πολὺς. Ἡ δὲ ἀλογιστία καὶ ἡ κτηνώδης ἀγνοία φυλῶν τινῶν, ὡς τῶν

Κεφηνῶν καὶ Σκαϊβῶν Θρακῶν ἐφῆσαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ πιστεύουν, ὅτι οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναβῇ διὰ ἐυλήνης κλίμακος εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ καταγγείλῃ αὐτοὺς ἐπὶ ἀπειθείᾳ εἰς τὴν θεᾶν Ἥραν.

Οἱ Ἕλληνες ἀπεκάλουν τοὺς Θράκας βαρβάρους διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: Πρῶτον διότι ὠμίλουν γλῶσσαν ἀκατάληπτον εἰς αὐτοὺς. Ἄν καὶ οἱ Ἕλληνες ἐνόμαζον βαρβάρους καὶ ἐκείνους ἐκ τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι εἶχον διάλεκτον μὴ τυχεύσαν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν διαλεκτῶν, ἐπίσης καὶ τοὺς ἔχοντας ἐνέιχονσαν τὴν προφορὰν καὶ τοὺς παχυστόμους.

Δεύτερον, διότι ἔμειναν ἀπολίτῃσι τοῖς ἔχοντας ὅς βιοποριστικὰ μετὰ τὴν ληστείαν, τὸν πόλεμον, τὸ κτήνηγον, τὴν κτηνοτροφίαν, τὸν ὄρυξιν τῶν μετάλλων, μερικῶς δὲ ἐκ τῶν ὁπωσδήποτε προηγμένων φυλῶν κατεγίνοντο εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ἀμπελοποιίαν.

Κυρίως δὲ τοὺς ἀπεκάλουν βαρβάρους, διότι καὶ κατὰ τὸν ἱστορικοῦ χρόνου ἐπὶ ἀποδείξεως οἱ Θράκες νὰ ἔχουν ἦσαν καὶ ἔθιμα βαρβάρων.

Πάντας τοὺς ξενωφώνους, ἀγριοφώνους τοὺς ὁμιλοῦντας γλῶσσαν ἀκατάληπτον, τοὺς ἔχοντας τραγεῖαν προφορὰν καὶ τοὺς ὑπερθηρῶνας εἰς τὴν παιδείαν καὶ τὸν πολιτισμὸν οἱ Ἕλληνες ἀπεκάλουν βαρβάρους. Ἐπίσης βαρβάρους ἀπεκάλουν καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀκόμη καὶ τὸ γένος, ὡς τοὺς Ἥλειους καὶ τοὺς Λεβίους ὡς ἔχοντας διαλεκτικὰς διαφορὰς.

Καὶ ὁ Πλάτων παρουσιάζει τὸν Πρόδικον ὁμιλοῦντα τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον καὶ μὴ ἐννοούμενον ὑπὸ τῶν Ἰώνων· «ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὁρᾶς διαιερίν, ἄτε Λεβίους ὧν καὶ ἐν φωνῇ βαρβαρῶν τεθραμμένους».

Μὴ αὐτὸς δὲ Δημοσθένης δὲν ἀποκαλεῖ τοὺς Μακεδόνες, τὸν Φίλιππον καὶ αὐτὸν τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον βαρβάρους: Ἐν τῇ ρήμῃ τοῦ λόγου καὶ τοῦ πάθους του παραφερόμενος εἰς ὑπερβολὰς καὶ ὕβρεις λέγει, ὅτι οἱ Φίλιππος οὐκ ἔμεινον οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρους ἐντέθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν, ἀλλ' ὁλεθροὺς Μακεδῶνας. Καὶ διως ὥς ἐκ τῶν ὑπέρους ἀπεδείχθη ἡ μακεδονικὴ ἡγεμονία ὅχι μόνον δὲν ἐθανάτωσε τὸν ἑλληνισμὸν, ὅπως ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι πολέμιοι τοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ τὸναντὶον νέον αἷμα ἐνέχουσιν εἰς αὐτὸν, ἐξωγοῦντος καὶ μετέπλεσεν αὐτὸν καὶ διέδεκον τὴν ἑλληνικὴν τέχνην καὶ τὸν ἑλληνικὸν ἐν γένει πολιτισμὸν τῶσιν εἰς τὴν ἀχαλίαν Ἀσίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Αἰγύπτου.

Ὁ Ὀμήρος διως, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἱστορικός Θουκυδίδης, ὁδομολογεῖ τὰ ποιήματα τοῦ κάμνει ἐθνολογικὴν διάκρισιν τῶν δύο ἀντισταχομένων στρατοπέδων ἐν Τροίᾳ, οὐτε τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς συμμάχους τῶν Θρακοφρυγῶν ἀπεκάλεσε ποτε βαρβάρους, οὐτε τοὺς ἀποτελούοντας τὸ ἀντιθετὸν στρατοπέδον μετὰ τὸ κοινὸν ὄνομα Ἑλλήνας.

Ἐν συμπεράσματι οἱ Ἕλληνες καὶ ἀρχᾶς μὴ ἀπεκάλουν βαρβάρων πάντα μὴ Ἕλληνας, πάντα μὴ ὁμιλοῦντας γλῶσσαν ἐννοούμενην ὑπ' αὐτῶν, κατόπιν δὲ καὶ πάντα μὴ ἔχοντα ἑλληνικὸν πολιτισμὸν.

Γλῶσσα.— Ποία ἦτο ἡ γλῶσσα τῶν ἀρχαίων Θρακῶν;

Οἱ λαοὶ οἱ κατοικοῦντες ἀπὸ τῆς Ἰλλυρίας τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας, διὰ μέσου τῶν Θρακικῶν, τῶν κυρίως ἑλληνικῶν, τῶν Φρυγικῶν καὶ Ποντικῶν χωρῶν μέχρι τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ Καυκάσου ἐξεταζόμενοι γλωσσολογικῶς καὶ

συγκρίνοντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸν ἱστορικὸν Παῦλον Καρολίδη, ἀποδεικνύονται πράγματι ἀποτελούντες ἴδιαν ὁμοφυλίαν.

Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς συγγραφεῖς τῆς κλασικῆς ἐποχῆς οἱ Θράκες ὠμίλουν βαρβαρὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε μετὰ τὴν ἑλληνικὴν. Καί μως παρὰ ταῦτα τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Θράκες ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀριάνην ὁμοφυλίαν ὠμίλουν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἀν καὶ καθ' ὅλα δὲν ὁμοίαιε πρὸς τὴν ἐπὶ τῷ κρείττω διαπλασθεῖσαν καὶ ἐξεληχεῖσαν ἑλληνικὴν (ἰωνικὴ καὶ ἀττικὴ) κατὰ βάσιν καὶ κατ' οὐσίαν διως ἦτο συγγενὴς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν.

Κατὰ τοὺς προσημρικοὺς χρόνους Θράκες καὶ Ἕλληνες συνεννοοῦντο γλωσσικῶς ἀναμεταξύ των, ἀν καὶ εἶχον διαλεκτικὴν τινα διαφορὰν. Κατὰ τὸν Θουκυδίδην ἡ γλωσσικὴ ἀντίθεσις μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Θρακοφρυγῶν ἦτο ἐντελής ἀγνωστος κατὰ τοὺς τρωϊκοὺς χρόνους.

Κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀπ' ἑνὸς οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀπ' ἑτέρου οἱ Θρακοφρυγῆς (Τρῆες, Δαρδάνιοι, Πελασγοί, Θράκες, Παφλαγόνες, Μυσοί, Φρύγες, Μαιῶνες, Λύκιοι, Κάρες καὶ Αἰεγες) συνεννοοῦντο ἀπ' εὐθείας ἀνευ διερμηνέως. Εἶχον δηλαδὴ ἀναμεταξύ των διλεκτικὴν τινα διαφορὰν, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἡμπόδιζε νὰ συνεννοηθοῦν. Ὅπως καὶ σήμερον Θράκες, Κρήτες, Κύπριοι, Ἀθηναῖοι, Μικρασιάται καὶ νησιῶται παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν διαλεκτικὴν διαφορὰν δύνανται κάλλιστα νὰ συνεννοηθοῦν.

Καὶ ὁ Ὀμήρος γνωρίζων ἐπακριβῶς τὴν διαφορὰν τῶν διαλέ-

οὐκ

παιδικός, τον όποιο και εκπαι-
δωναν την στιγμήν ακριβώς που
κουβεντίζαμε με τρεις κυρίες.
"Ο ένας από τους φρακοφόρους
λοποδύτας, και αυτός ήταν ο "Αγ-
κοπιάν, ξέχτησε να χορεύση με την

κτον μεταξυ των αντιμεταχόμενων
στρατοπέδων χαρακτηρίζει το
τόσο των έπομένων στίχων: "Τρέξες
δ' ως τ' δεις πολυτάμονος, ανδρός
εν αλλη

μυρία έστήκασιν άμελγόμενοι
[γάλα λευκόν
αζήχες μεμακία, ακούσους
[όπα ανών,
[ως Τρώων [αληθώς ανά στρα-
[τόν εύρον ώρώρειν
ού γάρ πάνταν ήν όμς θρόος
[ουδ' ή γήρυς
[άλλά γλώσσ' έμέμικτο, πολύ-
[κλμητι δ' έσαν άνδρες".

"Καθώς δηλαδή γλιόδεες προ-
βάταν άμελγόμεναι" εϊς την α-
λήν, όταν ακούσους την φωνή των
[κρίνων τον φωνάζουν, τουιστοτρό-
[πος ή γέγρηθ' ο θρήνος των Τρώων
εϊς το εύρύ στρατοπέδον διότι δεν
[το όμοιο ή κραυγή των, ουδέ ή
[δια όμιλία, αλλά αναμειγμένη
[τη γλώσσα (διάλεκτος), οι δέ
[άνδρες προσεκάλουν εϊς βοήθειαν
καθέρβον τους άλλους γνωστούς
[κω".

Ευρίσκειμαθα εϊς τους χρόνους
του Τρωικού πολέμου (1193 —
1184 πρ Χριστού) και βλέπομεν
[τη Θράκη και Φρύγιες και Πα-
[φλαγονίες και Μυσοί και Άχαιοί
[και άλλοι λαοί, άνήκοντες εϊς την
[Αριανήν όμοφυλίαν συνειννοούντα
[ανάμεταξυ των με δήλη την δια-
[κρινήν διαφοράν, την όποιαν α-
[ντιγωνίζεσθαι και βεβαίωσαι και ο
[Όμηρος διά των ανώτερον στίχων
της "Ιλιάδος", "Έχτοτε παρέχον-
[ται οι αϊώνες" ή θρακική γλώσσα
[παράμενει έντελής άνεπεξεργα-
[ντος, δεν έλαβε καμμίαν εξέλιξη-
[ν εϊς τύπους και έκφρασιν, όπως α-
[παιτεί ο καλός λόγος, διετήρησε
[τους αρχικούς τύπους και την αρ-
[κικήν της μορφήν" ενώ φά' έτέρου
[ή ελληνική γλώσσα, παραλλήλως
[προς τών πολιτισμών των "Ελλή-
[νων, εξέλιχθη, διεμορφώθη και
[μετέταξεν εϊς πλουσιωτάτους τό-

σε ή μιμνήσκαι. — Η μουσική
δαστυνομία των άνακτόρων ά-
νάστατος από το θάνατον
αυτά κρούσμου. — Κι ποίων
ήγέρθησαν ύπόνοιαι. — Αί ε-
νεργηθείσαι συλλήψεις.

πους, εϊς δύναμιν έντονον έκφρά-
σεως και διατυπώσεως, εϊς άβα-
στον κάλλος και πλαστικότητα, ό-
σον ουδέμία άλλη γλώσσα. Και ό-
ταν φθάσαμεν εϊς τον 5ον πρ Χρι-
στόν αϊώνα, δηλαδή μετά 6 — 7
αϊώνας, βλέπομεν, ότι "Ελληνες
και Θράκες δεν δύνανται να συ-
νενοηθούν. Η γλώσσα του ενός
ένει ακατάληπτος εϊς τον άλλον.
Μετά την άτυχή έκβασιν της έκ-
στρατείας του Κύρου εναντίον του
άδελφού του 'Αρταξέρξου και με-
τά τόν θάνατον του Κύρου, ο Ξε-
νοφών έκλεγεί ως άρχηγός οδή-
γησε τους περίπου μίριους "Ελ-
ληνας διά μεγάλους κόπας και δύ-
νουν και διά μέσου έθνικών φυ-
λών εϊς Βυζάντιον, όπόθεν εισήλ-
θον εϊς την ύπηρεσίαν του Θρακός
ήγεμόνος Σεούθ δια να τον βοή-
θησιν να άνακτήσῃ το πατρικόν
κράτος του. Κατά την συνάντη-
σιν των λοιπόν άνδρ διαηγείται ο Ί-
διος ο Ξενοφών συνειννοήθ' δι' έ-
ργων, διότι ο Σεούθς δεν ήμλε-
ν ή την ελληνικήν, ήνείδε όμως
τά περισσότερα. "Εν έπικρώ εισή-
κει έχαν έρμηγνά, σνίει δέ και
αυτός έλληνιστί τά πλείστα. "Ο-
σο παρέχονσιν τά έθνη και οι αϊ-
ώνες, τόσο και ή άρχαία θρακική
γλώσσα έκπίπτει και με την διά-
δοσιν του χριστιανισμού κατά τον
4ον και 5ον αϊώνα μετά Χριστόν
σχεδόν όλοτελής έκλείπει. "Εξέλι-
πεν ή άρχαία των Θρακών γλώσ-
σα, αλλά δια τίνος άλλης αντικα-
τεστάθη;

ΑΥΡΙΟΝ ή συνέχεια.

ΑΛΕΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΩ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΩΣ

Κρήτης 14α

Τηλέφ. 20.811. Δέχεται 3-4

παιδί. Το δίδει δέ ούδεμίαν
βραβείον, πόλιν έχει μέχρι το
δίδε έκτελεσθί το έργον τούτο λό-
γα του άπαραιτήτου όγκώδους ό-
ρισμού έκτελεστών, 300 περίπου,
όσους άποτελούν δολέκλους ή ό-
πο την διεύθυνσιν του κ. Οικονο-
μική μική χωροδία "Αθηνών και
επαυθείσας εϊς 120 μουσικούς
συμφωνική όρχήστρα του άδείου
"Αθηνών με τά 11 τύμπανα και με
τά 30 χάλκινα όργανα σάλπιγγας,
6 κόρνα, τρομπόνια, βαθείας σάλ-
πιγγας κλπ., τά όποια εϊς ώριμέ-
να μέρη του έργου προσδίδουν τό-
σην μεγαλοπρέπειαν ώστε να προ-
καλούν τά μεγαλύτερα συναισθή-
ματα του θαυμασμού και της με-
ταρσιώσεως.

—Μεθάρβιον Παρασκευήν και ώ-
ραν 7ην μ. μ. δίδεται εϊς την αθ-
θουσαν του ελληνικού όδείου μα-
θητική συναυλία της τάξεως της
καθηγητριας του τραγουδιού
"Ιου. Δημακοπούλου, με πρόγραμ-
μα έκλεκτόν, περιλαμβανόν έργα
Σούπερτ, Μότσαρτ, Σούμπερτ, Βε-
περ κλπ. Αποφασισμέν μέρη ή κ.
Μ. Οικονόμου, ή Βεμπονίδης Χ.
Μπέτσου, Τ. Τούμας, Κ. Κοκκί-
ν, Ε. Γιαλούρη και δε κ. Κ. Π. Μαυ-
ρουδής και Ε. Μολύρης.

— Σήμερον εϊς τάς 6.30' μ. μ.
εϊς την αθουσαν του "Ωδείου "Αθ-
ηνών ο διακεκριμένος βιολοντελ-
λίστας κ. "Αχιλλεύς Παπαδημητρί-
ου δίδει ένα πολύ ένδιαφέρον ρε-
σιτάλ' κατά το όποιον συνοδευο-
μενος εϊς το πιάνο υπό του κ. Α.
Μαρή θα έκτελέσῃ έξαιρετον πρό-
γραμμα περιλαμβανόν την συνά-
ταν του Σαμαρτίνι, το κοντσέρτο
του Σαιν-Σάνς, την συνάταν του
Γκρήκ, το Κόλ Νιδράί του Μπρούχ
και τάς συμφωνικάς παραλλήλας
του Μπαίλμαν.

— Κατά την συναυλίαν έργων
διά δύο πιάνο δοθησόμενην το προ-
σεχές Σάββατον ώραν 6.30' μ.μ.
εϊς το "Ωδείον "Αθηνών (όδός Πει-
ραιώς) υπό των διακεκριμένων
καλλιτεχνών "Αντ. και Κατίνας
Σκόκου θα έκτελεσθί άκρας ένδια-
φέρον πρόγραμμα περιλαμβανόν
την ελασγανήν από τον «Μαγεμέ-
νιν αωλόν» τών Μότσαρτ-Μπουζόνι,
την συνάταν εϊς με μείζον του Μό-
τσαρτ, την συνάταν εϊς φά έλασσον
του Μπράμς και τους Ισπανικούς
χορούς του "Ινφάντε.

"Η γυμναστική ένωσης Κωνσταν-
νουπόλ. — εν όργανήν την προ-
χή Κυριακήν έκδρομήν εϊς "Αγ-
Γεώργιον τών Κυνηγών. Τόπος
κεντρούσεως όπισθεν του πα-
στημίου και αναχώσεως δι' ο-
κινήτων ώρα 8 1/2. "Εξόδα διά
μέλη δραχμαί 16, και διά τούς
μέλη δραχμαί 20. "Αρχηγός τ-
μάδος Μ. Γκαζίκας, Πληροφ.
κ. Λάζ. Μελετιάδης, "Αρμολ.

—Την προσεχή Κυριακήν
νικός έκδρομικός σύνδεσμος
έκδρομήν εϊς της Χασίων και εκεί-
θεν εϊς την μονήν τών Κλειστών.
"Αρμα Φυλής-Σπήλιων Πανός.
"Ο αύτός σύνδεσμος, διά τάς ήμέ-
ρας του Πάσχα, διοργανώσε δύο
μεγάλας έκδρομάς, Μίαν εϊς την
Αρκαδίαν (Τρίπολιν, Δημητσά-
ναν, Βυτίαν, Ανδρίτσαιναν, Κα-
ρύταιναν, Φυγαλίαν, Μεγαλόπο-
λιν). Καί έτέραν εϊς Καλάβρυτα,
Μέγα Σπήλιον, Άγιαν Λαύραν,
Χελμόν. Πληροφορίαί κάθε βράδυ
εϊς τα γραφεία του, όδός Λυκούρ-
γου 18.

'Εκδόσεις

"Ευκλοφόρησε το 19ον φύλλον
της «Ευμορικής "Εγκυκλοπαίδει-
ας» με λίαν ένδιαφέροντα άρθρα
πρ' άτράκτους, αλητοράχου, νο-
μό "Αττικής και Βιοτίας και Αύ-
στράλιαν, τών κ. κ. Πασιανγγέ-
λου, Σπ. Τσακίρη, Σ. Κλαδά και
Γ. Μιστάρη.

Κοινωνικά διάφορα

"Ο κ. "Ανδρέας Α. Κοκκινάκης ά-
νεβέβαστο έκ της κολυμβήθρας την
παραλβούσαν Κυριακήν το άγορά-
κι του κ. Δικαίου Α. Κοκκινάκη,
ονομάσας αυτό Δημήτριον. Δ. Π.

Κασμική έλλη- νικά και άγγλικά

Τίματ "Ερσζασιών, «ΜΙΝΩ-
ΣΤΑΝ», όδός Καπνικαρέας 13-15
(Παλαιά "Αγορά),

φέρουν πάντα τά σχετικά με την
μαθητικήν άπεργίαν.

"Η ζένη γελοιογραφία

"Ο ζητιάνος:
— Παρακαλώ, κύριε...
"Ο άφηρημένος καθηγητής:
— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, εϊνε
ή δεύτερη φορά που μου το παί-
νε ο άέρας.

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

"Εξεδόθη ο δεύτερος τόμος του
βιβλίου της Ιατρού κ. Κατόλγος
"Τροφή και Ζωή", του όποιου ο
πρώτος τόμος είχε τόσα μεγάλην
έπιτυχίαν. Πωλείται στα κυριώτε-
ρα βιβλιοπωλεία και παρά τη συγ-
γραφέα, Σκαλιστήρη 4.

Ελληνική
33-34
ἡ Θράκη

Τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Μαγκριώτη

Ἡ μὲν γλῶσσα τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἰμοῦ κατοικοῦντων Θρακῶν ὑποτάσσεται τῇ ἐπίδρασιν ἄλλων ἀκαλλιεργῶν γλωσσῶν βαρβάρων καὶ συγγενῶν ἐθνῶν Σκυθικῶν, Ἰλλυρικῶν καὶ Κελτικῶν καὶ συμμιγείσῃ μετ' αὐτῶν Ἀλλοιωθῇ, ἐπὶ δὲ ρωμαϊοκρατίας οἱ συγχοί ποικίλοι τῶν ἀπομάχων Ρωμαίων στρατιωτῶν καὶ αἱ διαρκεῖς σταθμεύσεις τῶν ρωμαίων λεγεῶνων ἐπέφεραν τὸν ἐκλατινισμόν τῶν κατοίκων καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς λατινικῆς γλώσσας· ἡ δὲ τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Αἰμοῦ κατοικούντων Θρακῶν μὴ ὑποτάσσεται τὴν ἐπίδρασιν ἐξῆνων στοιχείων ὥς καθαρωτέρα Θρακικὴ καὶ μᾶλλον συγγενῆς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς καὶ βαθμυδὸν ἀντικατεστάθη ἐπ' αὐτῆς. Πῶς ὅμως ἐγένιν ἡ ἀντικατάστασις;

Διὰ τὰν ποικιλίαν.
Ἡ ἐξαιρετικὴ γονιμότης τῆς φυλῆς ἀπὸ τοῦ θου μέγροῦ τῶν πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος θὰ ἐπέφερεν ἀσφυλίαν εἰς τὰ διάφορα κράτη τῆς Ἀσσυριακῆς χώρας καὶ ἡ θὰ ἐπινύοντο ἀπὸ τὴν πληθύνον τοῦ πληθυσμοῦ ἡ θὰ κατεστρέφοντο ἀπὸ ἐμφυλίου παραγωγῆς, ἐάν τὴν περιόσιν τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτῆς ζωικῆς δυνάμεως δὲν ἐξάπτεσταν πρὸς τὰ ἔξω, οὕτως ὥστε ἡ Μητρόπολις καὶ ἀνακορψίαν νὰ ἀισθάνεται ὥς ἐκ τῆς ἀραιώσεως

βρία (ἐπὶ τοῦ Εὐδείνου), Νεάπολις, Σκλυμβρία καὶ ἄλλαι.

Διὰ τῶν ποικιλιῶν λοιπῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο λόγῳ τοῦ ὑπερπληθωρισμοῦ καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀναγκῶν καὶ αἱ ὁποῖαι φανερώνουν τὸ κορυφῶμα τοῦ ὀργανικοῦ ἀποικιστικοῦ πνεύματος τῶν Ἑλλήνων, ἦλθον οὕτοι ἐπὶ ἐτῇ καὶ αἰῶνας εἰς συγὴν ἐπικρατοῦσαν μετὰ τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Αἰμοῦ Θρακῶν καὶ μετέδωκαν εἰς αὐτοὺς τὸν τε πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποῖα ὡς τελειότερα καὶ πλουσιότερα ἀντικατεστήσε σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἀνεπαξέγγαστον καὶ ἀκαλλιέρητον Θρακικὴν περιελθούσαν εἰς τελείαν ἀφάνειαν.

Εἰς τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ συνετέλεσαν καὶ αἱ ἐπιγναμίαι τῶν Θρακῶν βασιλέων μεθ' Ἑλληνίδων, ὥς καὶ ἐπισημῶν Ἑλλήνων καὶ δι' Ἀθηναίων μετὰ Θρακῶν, λόγου χάριν τοῦ Σιτάκου μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀρβούτου Νημοφόρου, τοῦ διαδοχοῦ αὐτοῦ Ζεύθου μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως Περδίκου Στρατοκρινῆ τοῦ βασιλέως Κερσobleῖου μεθ' Ἑλληνίδος, τῆς ὁποῖας οἱ παῖδες ἔφερον ὀλοι καθαρῶς ἑλληνικά ὀνόματα, τοῦ Σαδάλα μετὰ τῆς Ἑλληνίδος Πολεμοκράτειας, τοῦ Ροιμιάλκου μετὰ τῆς Ἑλληνίδος Πυθωοριδῆς, τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου, ἡγεμόνος τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου μετὰ τῆς Ἡγησιπύλης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Ὀλόρου, τοῦ Νεοκλέους, πατρὸς τοῦ μεγάλου Θεμιστοκλέους μετὰ τῆς Θράσσης Ἀβρυτονίου, τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου μετὰ τῆς πλουτοῦ Θράσσης, τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κότυος, τοῦ Ἀθηναίου Χαριδῆμου μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως Κερσobleῖου καὶ οἱ στενοὶ συγγενεῖοι δε-

σμοὶ ἄλλων Ἀθηναίων μετὰ τῶν Θρακῶν ἡγεμόνων Βηρισάδου καὶ Ἀμαδόκου.

Θρησκεία.— Ποία ἦτο ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Θρακῶν;

Ὅπως εἶπον καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, οἱ Θράκες κατὰ τὴν προμυκηναϊκὴν ἐποχὴν ἦσαν πολὺ ὑπέρτεροι τῶν Ἑλλήνων εἰς πολιτισμὸν. Οἱ Ἕλληνες πλὴν τῶν ἄλλων, ἔλαβον ἀπὸ τοῦ Θράκα τὰ τῆς λατρείας τῶν Μουσῶν καὶ πολλὰ θρησκευτικὰ νόμια.

Ἡ θρησκεία τῶν Θρακῶν καὶ ἡ λατρεία τῶν θεῶν ἦτο σχεδὸν ἡ ἴδια μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τοὺς ὁμηρικοὺς μάλιστα χρόνους καὶ εἰδικότερον κατὰ τὸν τρωϊκὸν πόλεμον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐταυτίζετο ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν Τρώων καὶ Θρακοφρονῶν ἀφ' ἑτέρου, ὥστε ἄλλοι ἐκ τῶν θεῶν ἐλάμβανον κατὰ προτίμησιν τὸ μέρος τῶν πρώτων καὶ ἄλλοι ἐτάσσοντο μετὰ τὸ μέρος τῶν δευτέρων. Ὁ ὑπέρτατος θεὸς τῶν Θρακῶν ἦτο ὁ Ζεὺς, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς τῆς Σαμοθράκης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐβλεπε τὴν Τροίαν καὶ τὰ στρατόπεδα τῶν ἀντιμαχομένων λαῶν. Ὁ Ζεὺς ἦτο παλαιότατος θεὸς τῶν Ἀρίων λαῶν, δι' ὃ καὶ ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰς τὴν Θράκην ἀνάγεται εἰς τοὺς παλαιότατους χρόνους. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος πάντων, ὁ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ παντοδύναμος θεός. Ἐπίσης οἱ Θράκες ἐλάτρευον καὶ τὴν Ἥραν, τὴν σύζυγον τοῦ Διός. Καὶ αὕτη ἦτο μία τῶν μεγίστων θεοτήτων βασιλίσσα τοῦ οὐρανοῦ, προστάτις τοῦ γάμου καὶ ἐν γένει τοῦ βίου τῆς γυναικός. Ἡ Ἥρα ζῆ μετὰ τοῦ Διὸς σμυθῶς μὲν ἐν μέσῳ τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς ἀρμονίας τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἐνίστη ὅμως τὴν συζυγίαν αὐτὴν ἀρμονίαν διακοπὴν βορῶν ὡς ἐρίδες καὶ σκηναὶ ζῆ-

λοτίας συνεπεία τῶν σχεδόν τοῦ Διὸς μετ' ἄλλων γυναικῶν. Ὅτι δὲν ὑπῆρχε καὶ τὸσον ἀειζήλων τὸ σὺμνησιον μετὰ τῶν ὑψηλῶν συζύγων φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς συμπεδείας, τὰς ὁποίας ἔτρεπον πρὸς τοὺς ἀντιμαχομένους ἐν Τροίᾳ λαούς. Ὁ μὲν Ζεὺς ὑπεστήριζε ἀκαταδωδῶς τοὺς Τρώας, ἡ δὲ Ἥρα τῶν Ἀχαιοῦς.

Ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα ἐλάτρευον το πρὸ πάντων εἰς τὴν Βόρειον Θράκην. Ἄλλος θεός, ὁ ὁποῖος εὐρύτατα ἐλάτρευετο κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους εἰς τὴν Θράκην ἦτο ὁ Ἀπόλλων.

Εἰς τὰ Ἀβδρα, (σημερινὴν Μπουλούστραν), παναρχαίαν θρακικὴν πόλιν ὑπῆρχε καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Ἀπόλλων ἐθεωρεῖτο θεὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἡλίου, ἀκόμη δὲ καὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς μουσικῆς, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ νεανικοῦ καλλοῦ καὶ αὐτὸς ἐφανερώνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν μαντείων τὰς ἀθανάτους βουλὰς τοῦ Διός. Οἱ ἀρχαῖοι Θράκες συνέχον καὶ συνεταῖζον τὸν Ἀπόλλωνα μετὰ Διονύσου, τοῦ ὁποῖου ἡ λατρεία πιθανολογεῖται ἀπὸ τοὺς παναρχαίους τελασγικούς χρόνους. Ἀργυροῦν οἱ μεταναστεύσαντες Θράκες μετέφεραν τὴν λατρείαν αὐτοῦ εἰς τὴν Βιωτῖαν καὶ τὴν Πάρνασσον καὶ ἐκείθεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι εἰς τὸ ὑψηλότατον ὄρος τῶν Βησιῶν (παρὰ τὸν Αἴμον), ὑπῆρχε μαντεῖον τοῦ Διονύσου, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ 355 πρὸ Χριστοῦ ἐθυσίασε καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ὁ Διόνυσος ἐλάτρευετο ὡς θεός ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν γονίμην καὶ πλουσίαν παραγωγικότητα τῆς γῆς καὶ ἰδίως ὡς θεός τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἀμπελῶν. Αἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου ἐορταὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἦσαν ἀπλούσταται, βαθμυδὸν ὅμως ἐγ-

...ναι θορυβωδέσταται και όργιαστει-
και.

Γπίστευον, ότι ο Διόνυσος ήτο
νεαίσιος άγένειος, εθρυνος, με
παρ'ενικήν μορφήν και με ζωνδός
πλοιάσιους και κατά τας τελευταί-
ας ήριγον αι γυναίκες ίδια δια να
ύπηρέτησουν τον θεόν αυτών αφι-
ερωμένοι εις την λατρείαν του. Με
έξαλλον ένθουσιασμόν έκδηλούμε-
νον με τας άτάκτους και ταχείας
αυγαισεις των, με τούς άγρίας φω-
νας των, με τούς δέξεις και διατό-
ρους μουσικούς φθόγγους των, ή-
γούμενον του φαλλού ως συμβό-
λου της γιομώπητος, ήκολούθουν
παρ'αφόρως τον θεόν, τόν άδραστον
δόξαν των, δια μέσου πυκνών άσ-
πιδ και άποκρήμνων βράχων. Εις
τάς μουσικάς και όργιαστικάς αυ-
τάς τελευταίς μόνον οι μεμνημένοι
ήδυναντο να προσέρχονται, και ως
αμοιβήν ο Διόνυσος έγγίμει τας
ψυχάς των με άρρήτους ήδονας
και με μεθυστικάς άπολαύσεις και
έπίπτευσιν, ότι ούτω πως ή ψυχή
των καθάρεται και έξυμώδεται εις
την έντέλειαν υπερκοσμού βίου.

Εις τό σημειον τουτο του λόγου
γενομένοι θα ήτο άρα γε παρά-
τομος να διόχυριζώμεν, ότι τε-
λευταί τινες παρομοίως φύσεως ε-
ξάλλοι μνησθέντες εις τούς έπαι-
νομένους εν θράκη μέχρις έσχά-
των πρό το ευρωπαϊκού πολέμου
έχουν την άρχήν και την γένεσιν
έν αυτή τη άρχαιότητι; Ήθελο να
πιστεύω και την πίστιν μου αυτήν
έπιθυμώ να μεταδώσω και εις τούς
ακούοντάς με, ότι αι τελευταί αυ-
τά αι θαυμασμός δια μέσου των
αίωνων, από γενεάς εις γενεάν πα-
ραδιδόμεναι εις τούς έπιγινωμέ-
νους βεβαίον τον σύνδεσμον των
νεώτερον Θερκών προς τούς άρ-
χαίους τοιούτους.

Γε αυτά τα τελευταί ήσαν τά «Ανα-
στηναια». Ούτω πως ώνομάζοντο
οί μυσταί μιάς περιέργου όργια-
στικής λατρείας τελουμένης εις τά
χώρας Κωστή, Μπροντίβο και εις
άλλα τινά της περιφέρειας Άγιο-
σουλέως παρά τον Εύξεινον
Πόντον κατά την έορτήν του Ά-
γίου Κωνσταντίνου.

ΑΥΡΙΟΝ ή συνέχεια;

...συνέχεια...
...στα όποια τών όποιων δια-
...συνιστά δέν μπόρεσε νά μάθη τό
...πορακισμό.

«Όλοι έλεγαν πώς δέν ζερουν τί-
ποτα. Πώς δέν είχαν άκούση τίπο-
τα γιά την κλοπή των άνακτόρων.
Πέρασε άρκετός καιρός χωρίς
γιά την γερή αυτή μπάζα των τρι-
ών Ρωμηνών πορτοφολιδών οι ά-
στυνομικοί νά μπόρουν νά μά-
θουν έστω και κάτι τό άσημντο.
Ή υπόθεσις αυτή, ή όποια ένινεν
άφορητή ν' άντικατασταθί ή άρχι-
μή της μυστικής άστυνομίας των
άνακτόρων, δέν μπόρεσε νά δια-
λευκανθί. Οι δράσται της έμειναν
άγνωστοί.

Ο ένας έξ αυτών, ο Ααλέξ, και-
τοι έξακολουθούσε νά μένη στην
Ρωσία, δέν μπόρεσε νά ανακαλυ-
φθί. Αυτός είχε καταφύγη ήν την
Μόσχα όπου μετμηφιζόμενος σέ
Ρώσο χωρικό, έμινε σ' ένα σπι-
τάκι μαζί με μία Ρωσίδα φίλην
του.

Σ. ΑΡΝΕΛΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Αι περιπέτειαι του Αα-
λέ μετά την επανάστασιν των
μολδοσεβικών. — Πώς συνελή-
φθη υπό της άστυνομίας και έ-
νεκλεισθή εις τάς φυλάκας. —
Θά έτυφεκιζέτο, εάν δέν κατώρ-
θωνεν έγκαιρώς νά δραπετεύ-
σ η τη βοήθειά ενός φύλακος.

.....

Κοινωνικά διάφορα

Κασμηρία έλλη-
νικά και άγγλικά

Τιμαί Έργοστασίον. «ΜΙΝΩ-
ΣΤΑΝ», όδός Καπνικισκός 13—15
(Παλαιά Άγορά).

ΑΛΕΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Καζέτς 14α

Τηλέφ. 20.811. Δεχεται 3-4

...δια την φιλοδωρητικήν όρασιν τών
και την άγάπην των προς την πό-
λιν. Ή έναρξίς των εργασιών του
συνεδρίου θά γίνη την προσεχή
Κυριακήν και ώραν 10.30' π. μ. έν
τη αίθουση της άρχαιολογικής έ-
ταιρείας. Τα θέματα με τά όποία
θά άσχοληθί τό συνέδριον είνε τά
έξής:

Διατήρησις των ήδη υπό άναδά-
σων χώρων των Άθηνών και έ-
πέκτασις των άναδασωτέων έκτά-
σεων. Έξασφάλισις υπέρ του λαού
και των παιδιών έπαρκών έλευθε-
ρασιών και παρ'αλλήλων έκτάσε-
ων, άπαγορευομένης πάσης εις αυ-
τούς οικοδομήσεως ή οικηοδοποι-
ήσεως. Κατάργησις του πεδίου βο-
λής πυροβολικού Καιοαριανής και
μεταβολή της έκτάσεως εις άθη-
ναϊκήν έσοχήν. Έξασφάλισις υπέρ
της πόλεως του έλλους Βελκού και
έκτέλεσις σχετικής όδοποιίας. Με-
ταβολή των Τουρκονβανών εις κα-
λοκαιρινών λαϊκών άλσος και κα-
τασκευή συγκοινωνιακής άρτηρίας
προς τά Τουρκοβανία. Κατασκευή
αυτοκινητιστικής όδοις προς τον
Ήγυπτον. Διατήρησις των πελο-
δρομίων της Λεωφόρου Κηφισιάς
από Θών μέχρι Γαλαττίου και δεν-
δροφύτευσις των. Διατήρησις έ-
λευθεριών των παραλίων του Σα-
ρονικού από Σκαμαγκιά μέχρι
Βουλγαμένης δια τόν λαόν. Δημι-
ουργία μικρών έλευθερων παιδικών
χώρων έντός της πόλεως. Δενδρο-
φύτευσις των οδών των Άθηνών.

Διατήρησις της έκτάσεως Σκαμα-
γκιά—Δαφνίου υπό την σημερι-
νήν δασικήν της μορφήν. Καθιέρω-
σις της έορτής του πρασίνου. Νο-
μοθετική κατοχύρωσις του προσί-
ου των Άθηνών και του Πειραιός,
όπως ώστε μόνον δια της νομοθε-
τικής οδού νά είνε δυνατή ή άρσις
της αναδασώσεως. Πρόβλεψις νο-
μοθετικής και διοικητικής εξασφα-
λίσεως έπαρκών άνοικτων χώρων,
είτις έπεκτεινόμενης πόλεως.
Παραχώρησις προς τόν δήμον ή
προς την έπιτροπήν κήπων και
δενδροστοιχιών όρισμένων έκτάσε-
ων της νομαστικής περιουσίας,
διά την έξυτηνέσθιν από διενετής,
Έξαρτιστική και φιλοδενδρικής
απόψεως του κοινού και της πό-
λεως.

...ρον

Την μετ'προσέχη Τετάρτην
ώραν 7ην π. μ. θά δοθί εις τό
άστρον «Κοτοπούλη» τιμητική
ράσασις της κ. Ξένης Δασμά
μέ τό έργον του κ. Γ. Σώλου
έν πολλάς άμαρτίας...».

— Σήμερον την έσπεράν διή-
εις τό θέατρον «Ελλάμις» υπέρ
έλληνικού μελοδραματός ή
του Μπιζέ «Κάρμεν» με την
στην Έλληνίδα μεσώφωνον νεοι-
νίδα Νικολαΐδου και με μπαλέτο
υπό τόν κ. Μοριάνων. Τό άπόγευ-
μα θά παιχθών οι «Αλιείς των
μαργαριτών» του ίδιου συνθέτου
και με τιμάς λαϊκάς.

Συναυλία

Αδριον Παρασκευήν και ώραν
7ην π. μ. δίδεται εις την αίθουσαν
του έλληνικού όδείου μαθητική
συναυλία της τάξεως της καθηγη-
τρίας του τραγουδιού κ. Ιομ. Δη-
μοκαπούλου, με πρόγραμμα έλε-
κτικόν, περιλαμβανόν έργα Σούπε-
ρτ, Μόζαρτ, Σούμαν, Βέμπερ
κλπ. Λαμβάνουν μέρος ή κ. Μ. Οί-
κονόμου, αι δεσποινίδες Χ. Μπέ-
τσου, Τ. Τούγκα, Φ. Κοκκίνη, Ε.
Γαλιούρη και οι κ. Κ. Π. Μαυρου-
δής και Ε. Μολνάρ.

— Σήμερον 6 1/2 π. μ. εις την αί-
θουσαν του όδείου Άθηνών διδε-
ται τό ρεσιτάλ της κ. Δεσποινί-
δας Ζάχου — Καρμασσόνα, πρώ-
τον βραβειόν πιάνου του έλληνικού
όδείου. Ή συμπαιφή καλλιτέχνις
έτελειοποίησε τας σπουδάς της
παρά τό Γερμανόν καθηγητή κ.
Σπάρντεμαν.

— Την 25ην Μαρτίου και ώραν
6ην π. μ. έν τη αίθουση των
συναυλιών του συλλόγου «Πα-
νασσός» θά δοθί ή καλλιτεχνική
έπιβειξις των μαθητριών της οχο-
λής της κ. Καλλιόπης Άναγνω-
στοπούλου, καθηγήτριας πιάνου
του ένικού όδείου με πρόγραμ-
μα έκλεκτόν.

...γαλλικών πολυτεχνείον και τό ά-
στεροσκοπειον του Μονασυρ. Τό
1896 διωρίσθη καθηγήτης της ά-
στρονομίας εις τό πανεπιστήμιον
Άθηνών. Τό 1917 άνέλαβε τό ύ-
πουργειον της Παιδείας, καθώς έ-
πίσης και τό 1926. Με άξιοθαύ-
μαστον οργανωτικήν ικανότητα, έ-
πέτυχεν ως ύπουργός της Παιδεί-
ας να ιδρύσ η και νά οργανώσ η
την Άκαδημίαν Άθηνών, εις την
όποian και άφέρωσε, κατά τά τε-
λευταία έτη της ζωής του, δόκ-
λην την δραστηριότητά του. Ή
έπιστημονική δράσις του ήτο γα-
στή και πέραν των έλληνικών ό-
ρίων. Αι σημαντικώτεραι ξένα έ-
πιστημονικά έταιρεία και άκαδη-
μία, έκτιμάσις τό έργον του τόν
έξελέσαν μέλος αυτών. Τά έπιστη-
μονικά συγγράμματά του είνε
πολλά και αξιολογώτατα, πλείστα
δέ αυτών εξέδόθησαν εις ξένας
γλώσσας και έδημοσιεύθησαν εις
διαφόρα ξένα περιοδικά. Έκ των
κυριωτέρων έργων του είνε το
«Κλίμα της Έλλάδος», έκδοθέν εις
δύο τόμους τό 1901, ή «Πρακτική
μετεωρολογία» και ή «Κοσμογραφία»
και αι 125 πραγματεία άστρονο-
μικά, μετεωρολογικά και σεισμο-
λογικά. Τόν θάνατον του Δημη-
τρίου Αιγυινήτη πενήθ ή άθηνική
κοινωνία και οι έπιστημονικοί κύ-
κλοι της χώρας μας, οι όποιοι χά-
νον μίαν έξέχουσαν φυσιογνο-
μίαν.

Ή κηδεία του μετ'ασάντος θά
γίνη σήμερον την 11ην π. μ. έκ του
ναού του Άγίου Γεωργίου Κουπό-
λης, θά τελεσθί δέ δημοσία δαπάνη
ή λόγω τών έξαιρετικών προς την
χώραν υπηρεσιών του.